

HA 29/5-92

Innvandrere, statsborgere som fremmedgruppe

Nylig fortalte NRK radio at 20 prosent av belegget på fødeavdelingen ved Aker sykehus var innvandrerkvinner. Deres problem er at de ikke kan norsk og ikke forstår leger og pleiere, het det. Tok uker å skaffe tolk. To interessante ting å merke seg i denne sammenheng.

Innvandrerne utgjør foreløpig ca. 10 prosent av Oslos befolkning. Det betyr at innvandrerkvinner sørger for den forholdsvis største etterveksten. Innvandrerbarn vil kreve flere skoleplasser. Innvandrerkvinner en forholdsvis større andel av barnestrygden. Og fremdeles er halvparten av innvandrerne selv etter ti år i Norge arbeidsledige.

Men når det gjelder innvandre- res stemmrett til kommune- og fylkestingsvalg, denne stemmeretten får de etter tre år, er det ingen som spør om de kan norsk. Hvordan skal de uten å kunne forstå språket greie å vite hvordan vårt samfunn styres, og hva som foregår? Hvordan skal de om de har et annet alfabet enn vårt, som arabisk, kyrilisk, thai, kinesisk osv. kunne lese stemmesedelen hvis de ikke kan norsk?

Det er meningsløst å gi stemmerett til folk som ikke kan landets språk. Norskunnskaper kreves heller ikke når de etter 7 år kan bli norske statsborgere. Det er da å skape motsetningsforhold.

De er angivelig kommet til Norge for å få asyl, beskyttelse fordi de politisk eller religiøst er i fare i hjemlandet. Oppholdsretten er teoretisk midlertidig til forholdene i hjemlandet er for-

andret slik at faren som drev dem til Norge ikke lenger eksisterer. Hvorfor skal de da ha norsk statsborgerskap? Fordi et norsk pass beskytter dem i utlandet? Eller simpelthen fordi det var ønsket om å få del i velferdssamfunnets goder de først og fremst søkte asyl i Norge? Bare noen prosent av de som slipper inn er faktisk flyktninger. De fleste får bli av humanitære grunner eller fordi de har ventet urimelig lenge på avgjørelsen.

Når de kan reise tilbake til hjemlandet på ferie, som f.eks. pakistaneren kan, er de ikke flyktninger, men velferdssøkere. De behøver ikke norsk statsborgerskap. De henter seg ektemaker til sine ungdommer fra hjemlandet og blir fordi Pakistan er et overbefolket land uten de sosiale og trygdemessige fallskjermene Norge gjennom mange år har opparbeidet. Tyskland har grunnlovsfestet asylrett. Innvandringstilhengere burde studere problemene der for å se hvordan «fargerikt fellesskap» virker når frasene er borte. Welt am Sonntag hadde 24. mai en helsides annonse, brev fra tyrkiske organisasjoner til statsminister Kohl, der de ber om vennskap og forståelse som tydeligvis mangler. Hva med norsk innvandringspolitikk i EØS og EF?

Anton Olstad

102332